

NEZOUH

Direcció i guió: Soudade Kaadan **Països:** Síria, Regne Unit, França, Qatar
Durada: 100 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama, bèl·lic **Interpretació:** Hala Zein Kinda Alloush Samer al Masri **Música:** Rob Manning **Fotografia:** Hélène Louvart
Versió original en àrab, amb subtítols en català

SINOPSI

Fins i tot quan les bombes cauen sobre Damasc, en Mutaz es nega a fugir cap a un destí incert com a refugiat. La seva dona i la seva filla han de triar si quedar-se o anar-se'n. (FilmAffinity)

CRÍTICA

04/09/2022 - VENÈCIA 2022: La cineasta siriana Soudade Kaadan explora el dilema entre anar-se'n i quedar-se en una ciutat destrossada per la guerra a través d'una al·legòrica història d'emancipació femenina

"Les bombes no poden tocar les estrelles". Tenir fe en el futur, superar les pors, esperar en comptes de suportar, ser pragmàtica espolsar-se la inèrcia i recolzant-se en els recursos de la imaginació, i sobretot que les dones prenguin la seva independència i donin l'esquena al patriarcat tradicional: aquestes són les principals temàtiques abordades per la cineasta siriana (nascuda a França, i establerta a Londres) **Soudane Kaadan** en el seu segon llargmetratge, **Nezouh**, presentat al programa Orizzonti Extra de la 79a Mostra de Venècia. Una pel·lícula al·legòrica en la línia de la seva primera obra, *The Day I Lost My Shadow* (premiada al Lido amb el Lleó del Futur el 2018).

"No és la fi del món", "Hem posat tots els nostres diners en aquest apartament. Ens quedem!", "La casa no està tan malmesa. Déu ens ha d'estimar per haver salvat les nostres possessions. Estic content". En ple centre de Damas, on la guerra és en el seu apogeu, en Motaz (**Samir al-Masri**) prem els botons de l'optimisme forçat a nivells rarament assolits. Perquè els bombardejos amenacen sense parar en un temps suspès angoixant, franc tiradors i patrulles armades ocupen els carrers deserts i devastats de la ciutat, i l'aigua, l'electricitat i el menjar comencen a escassejar, i això obliga el pare de família a córrer riscos. Però la por de convertir-se en un refugiat, un errant, és molt més forta i en Motaz s'aferma a casa seva com un musclo a la seva roca, imposant el seu punt de vista a la seva dona, l'Amer (**Nizar Alani**), i a la seva filla, la Zeina (**Hala Zein**). Forats que augmenten de mida quan una bomba obre enormes bretxes a les parets de tot l'apartament i al sostre de l'habitació de l'adolescent, mentre el pare s'afanya a cobrir-les amb teles. Però, per a la Zeina i per a la seva mare, l'esdeveniment obre perspectives totalment noves, horitzons inicials, en un apartament cobert de runa i pols. I una jove veïna, la Halla (**Kinda Alloush**), sorgeix en el panorama, llançant una corda des del sostre (perquè la Zeina pugui reunir-se amb ella a la nit) i esmenta l'existència d'un túnel per sortir de Damas... La mare i la seva filla decideixen anar-se'n, però el pare mai no hi estarà d'acord...

Nezouh, amb idees surrealistes molt boniques (el cel es transforma en mar sobre el qual la Zeina llença pedres, les teles que oculten els danys s'inflen com espelmes, etc.), aconsegueix a través de l'escenari a porta tancada de la seva primera part reconstruir a la perfecció, seguint el fil de la tragicomèdia, el dilema entre quedar-se o anar-se'n, tot el pes de l'ambient de guerra i la dificultat de trencar amb la dominació social del patriarcat ("tu ets com el meu pare: em dius el que he de fer"). Tanmateix, la inclinació cap al minimalisme narratiu i l'esperit voluntariós de la faula dilueixen de seguida, malgrat els múltiples esforços de la posada en escena (potser massa), la força del missatge adreçat a les dones: "no mirar enrere".

Fabien Lemercier – cineuropa.org